

Κι' έβαπτίσθηκε, ζαγάρι,
τόνα Δαίδαλος, και τέλλα
Γούψ, Ίεραξ, Άετός.

Νά σοβ ζήσου, κύρ Λευτέρη,
του' φωνάζουν μερικοί,
και καθένας τ'έν συγχώρει
κι' έπαίξε κι' ή μουσική.

Και παιανίζόσθης ταύτης
έβαπτίξεται καθείς
πατριώτης άληθής
Δαίδαλος, άεροναύτης.

Κι' είδα γύρω μου Δαίδαλους
τούς μικρούς και τούς μεγάλους,
κι' είδα γύρω μου, τρελλέ,
νά πετούνε κεφαλαί,

ποθγουν σκέψεις δαίδαλώδεις κι' όμοιάζουν λαβυρίνθους
έταν τρώνε, Περικλέτο, φασισίλους κι' έρεβίνθους.

Κι' είδα μετ' Άνορθωτών
και μετ'ωροφενάκων
ένα πλήθος Άετών,
ένα πλήθος Ίεράκων,
κι' άκουσα κρωγμούς κοράκων.

Κι' ήπτατο Βασίλειον
άπό μακαρίου,
κι' είδα πρὸς τὸν ήλιον
πτήσεις Ίκαρείους.

Ήδλεπα πετώντας μόνον,
ήσαν δλ' ύπερνεφεῖς
σάν προφήται τῆς Γραφῆς,

πάντες άστρογείτονες,
και τὸν ἔλλων τὸν γειτόνων
Κιρρινίξοι κρείττονες.

Και τὰ βαπτήσια τέλειωσαν τέροπλανικά
και μὰς έμοίρασαν άσκούς είδος βαπτιστικά,
και κάποιος τότε ρώτησε: τί τάχα διαφέρει
κάθε παλῆρος πολιτευτής του καπετάν Λευτέρη.
Κι' άμείσως άποκρίθηκε μὴ πρώτης μαλαγάνα:
έκεινοι' δάπτιζαν παιδά κι' αὐτός άεροπλάνα.

Κι' είδα ψηλά τὸν Δαίδαλον, κι' είδα τὴν Άλκυόνα,
κι' έξω φρενὸν γενόμενος με' τοῦτον τὸν άγῶνα,
τοιούτους λόγους είπα
'σὸ πλῆθος, παρ'απίνα.

Ταῦτα κρᾶζει διατόρωξ ξύλινος άεροπόρος.

Γιατί χάσχορ' έδῶ πέρα,
προσφιλεξ' μου συμπολιτάι;..
Ύτὸν άέρα, στὸν άέρα,
παιδες τὸν Ἐλληῶνα, ἴτε.

Όντως στέδιον εὐρὸ
μὰς άνοιγεται' ψηλά,
ποῦ καθένας μὰς θά'βρη
έπουράνια καλά.

Άς γενῆ καθείς Καμπέρος,
κι' άε' άφήσωμεν έγκαίρος
κάθε δρασιν έπιγείαν.

Κι' ἄς ἰδρῶσωμεν ἐκεῖ
 ἴστων ἀέρα πανοικει
 τὴν Νερφλοκοκυγίαν.

Ἵψωθῶμεν, ὕψωθῶμεν,
 καὶ ἴστων τρέχοντα καιρὸν
 φιλοτίμως ἐργασθῶμεν
 πρὸς ἀπόκτησιν πετρῶν.

Τώρα, ποῦ τόσο θέλουσε νὰ πάρον Ἵψουργετα,
 ποῦ κι' οἱ ψωμάδες μελετοῦν νὰ κάνουν ἀπεργία,
 εἰς τὸν ἀέρ' ἄς πῆξωμεν τὸ κράτος τοῦ Ρωμοῦ
 νὰ λείψῃ κι' ἡ νυχθημερὸν ἀνάγκη τοῦ ψωμοῦ.

Κι' ἀφοῦ μὲ τὴν βοήθειαν καὶ προστατῶν καὶ φίλων
 κατὰκτησις Ρωμαϊκῆ δὲν γίνετ' ἐδῶ πέρα,
 τοῦλάχιστον μὲ κάθε μας προσπάθειαν καὶ ζῆλον
 ἄς κατακτηθῶμεν κι' ἐμεῖς τὸν ἀπειρον ἀέρα.

Εἰς τὸν ἀέρ' ἀνοίγεται
 τὸ μέγα μέλλον τῶν Ρωμηῶν,
 κι' ὄχι' στὴν γῆν τῶν ψωφημῶν,
 ὅπου καθένας πνίγεται.

Ἕλλην ἀνυψῶθι πρῶτος
 πρὸς τὸν μέγαν οὐρανὸν...
 ἐργασθῶμεν ἀνεδῶτως
 ἴστων ἀέρα, ἴστω κενόν.

Ἐκεῖ πέρα φρέσκο πρῶτος,
 διαρκῆ καθαριότης,
 καὶ ποῦλι δὲν κουτσουλᾷ.

Μέσ' ἀπὸ τᾶεροπλάνα
 λένε καὶ τὴν τραμουντάνα
 πῶς τὴν βλέπεις πῶ καλᾶ.

Καμμιά βρῶμα τῶν θνητῶν δὲν βρωμίζει τὸν ἀέρα,
 μήτε ζῶν' ἐπιρροὴς δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ πέρα.

Ἦδες δηλώσεις τὰς φρικτὰς
 δὲν ἀκούς Αὐτοκρατόρων,
 ἐκεῖ πέρα κατακτᾷς
 ὅσον κι' ἂν θελήσῃς χῶρον.

Τοὺς θνητοὺς δὲν τοὺς θυμᾶσαι, τὰ Κυλώνειά των ἄγῃ,
 τὰς τιμὰς των τὰς ἀτίμους, τὰς ἀρπακτικὰς των φύσεις,
 μήτε κίνδυνος δὲν εἶναι νῆλθουν οἰκοπεδοφάγοι
 καὶ νὰ σοῦ καταπατήσουν τὰς ἐναερίους κτήσεις.

Περιγραφῶν Ἑλλήνων
 τὰ λόγια δὲν σὲ τρῶνε,
 καὶ μήτε καπελίνων
 σ' ἐπαπειλοῦν περνοῖαι.

Ἐκεῖ γὰρ γαλήνης,
 καὶ πρὸς τῆς Σελήνης
 ἀκολουθεῖς τὰς φάσεις.

Καὶ κἄποτε θαρρεῖς
 πῶς εὐκόλᾳ μπόρεῖς
 νὰ πᾶς καὶ νὰ τὴν πιάσῃς.

Ἐξ' ἱεράκων καὶ Γυπῶν κι' ἄλλων κλεινῶν Ὀρνέων
 ἄς βλέπωμεν μὲ σαρκασμὸς
 τοὺς ἐπὶ γῆς παροξυσμοὺς
 καὶ κόσμον καγγηνατοῦ.

Τῶρ' ἄς πετάξῃ χαρωπὸς
 καθένας παραλαπίπας,
 κι' ἄς δλέπωμεν εἰς τοῦ Γυπῶς
 τοῦ Κεντρικοῦ τοὺς γυᾶς.

Ἴτε, τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
 ὕψωθῆτε πᾶς ἐν τάχει,
 μὰ καὶ γέροι κουνενδες
 ἄς γενοῦν ἀερομάχοι.

Δόξης ἱπταμένους μάννα,
 ἴπτα κι' ἀεροκοπάνα
 σὲ Στρατῶν ἀεροπλάνα.

Ἐπιδῶμεν βαπτισθέντων κατ' αὐτὰς ἀεροπλάνων
 κι' Ἵψουργὸν Παιδείας νέον ἴδωμεν τὸν Ζαβιτάσιον.
 Χαιρετήσωμεν ἐξ ὕψους νέους σημερα Συμβούλους
 ἀναβαπτισθέντος κράτους,
 χαιρετήσωμεν τοὺς Στάτους,
 καὶ τοὺς Μιγαλακοπούλους.

Ἐμπρὸς, παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν,
 μὴ σκάπε περι τῶν κοινῶν,
 κι' ὀρθῶσωμεν πρὸς τὸ κενόν
 χαρτοβασιλεῖον καινόν.

Κι' ἀπὸ ἴψηλὰ νὰ γίνεται συγγὴ ψλοκουβέντα
 γι' αὐτὸν τὸν τόπον τῶν Ρωμηῶν, τὸν νῦν ἀνορθωθέντα,
 καὶ σῶμα φέροντες καὶ νοῦν πρὸς αἰθερίας πτήσεις
 ἄς πτύσωμεν τοὺς θέλοντας τὰς ἐπιγείους κτήσεις.

Ἴτε σεῖς ἀεροδρόμοι,
 πρὸς ἀγνώστους μας πλανήτας;
 ἄς προτρέψωμεν ἀκόμη
 τοὺς Αἰγαίοπελαγίτας
 νὰ πετάξουνε μαζὶ μας μέσ' στὴν ἀπελπισία των
 δίχως νὰ φροντίζουν διόλου τὶ θὰ γίνουν τὰ νοσή των.

Ἄς πετάξῃ σὸν σπουργίτης
 καθ' Αἰγιοπελαγίτης,
 καὶ χωρὶς νὰ πᾶν' στὴν Ρώμη
 γὰρ νὰ μάθουν τι θὰ γίνῃ,
 ἴστων ἀέρ' ἄς πᾶν κι' ἐπειροῖ
 νὰ γενοῦν ἀεροδρόμοι.

Γιατὶ πνίγονται σὸν μπουφοῖ σὲ μὰ κουταλιὰ νερό;
 ἴτε, παῖδες, ἴστων ἀέρα, κι' ἄς μὴ χάνομε καιρό.